

Prvošolcu na pot

Čez šolski prag si letos prvič stopil,
zdaaj se pričinja zate čas učenja,
brezskrbna tvoja leta so končana,
spoznal boš drugo, težjo pot življenja.

Prični z veseljem, naj te to ne moti,
če boš nalezel sprva na težave,
ni z rožami na svetu nam poslano,
težavna pot je do modrosti prave

Z ljubeznijo pričenjaj svoje delo,
pogum in vztrajnost naj dolžnost bo sveta
in vera v zmago naj krepī ti voljo,
ker zdaaj gradil boš za bodoča leta.

Milan Skrbinšek

O zlata otroška doba

Da, toplo je bilo pozimi v hlevu, ko sem spal na »odru«, to je tam pri nas viseče ležišče, ki je pritrjeno na tramovje stropa in prideš nanj po prislonjeni lestvi. Ko sem bil še čisto majhen, mi je stric Jurij mnogokrat ponagajal s tem, da mi je lestev odnesel. Ko sem se prebudil, seveda nisem mogel z ležišča. Bil sem ves obupan, kajti stric me je jemal vedno s seboj na polje. Pa mi je bilo zelo hudo, ko sem slišal, da na dvorišču hlapec že naprega.

Klical sem strica, a vse zastonj; nagajal mi je in me nalašč ni hotel rešiti. Babica pa je bila čisto na drugem koncu hiše v kuhinji, kjer ji je ropotanje s piskri in burklami, ropot na dvorišču in kručenje svinj zaglušilo moje klice. Vendar pa nisem izgubil upanja in moji obupni klici »baaaca... baaaca!« so bili končno le uslišani. Babica je prihitela, prislonila lestev in me rešila. Vzela me je v naročje, me tolažila in mi brisala težke solze, ki so mi drsele po licu. Strica je pokarala, on pa se je hudomušno nasmihal.

No, pa je le počakal toliko, da sem se umil in pospravil svoj zajtrk. Nato pa hajd na voz in ven z dvorišča po mehki trati sredi vasi in nato po vaški poti, kjer se je voz vdiral v kolovoze, ali prav nemilo odskakoval ob velikih kamnih, dokler ni zavil skozi odprto leso na naš »zgornji vrt«, kjer je bila vožnja nad vse lepa; saj je voz krenil z ropotajoče poti na zeleno trato, kjer je tekel tiho in mehko...

S stricem sva se tačas tudi že pobotala; saj me je imel zelo, zelo rad ter mi je večkrat ponagajal samo zato, ker se je z otroki vedno rad po svoje pošalil...

V posebno hudem zimskem času pa so mi tete in babice postlale na peči, ker so se bale, da bi toplota v hlevu za moje nežno telesce mestnega otroka mogoče le ne bila zadostna.